

รายชื่อวารสารทั้งหมด

พบวารสารทั้งหมด 1247 รายการ

*ท่านสามารถดูรายละเอียดของแต่ละวารสารได้โดยคลิกที่ชื่อของวารสาร

2774-1109							
ISSN	E-ISSN	ชื่อไทย	ชื่ออังกฤษ	TCI กลุ่มที่	สาขา	เว็บไซต์	หมายเหตุ
-	2774-1109	วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย	Research and Development Journal Loei Rajabhat University	2	Social Sciences	https://so05.tci-thaijo.org/index.php/researchjournal-lru	<ul style="list-style-type: none">• ยกเลิก ISSN : 1905-1867• ยกเลิกการตีพิมพ์รูปเล่มวารสาร โดยจะเผยแพร่แบบออนไลน์เพียงทางเดียว

Research and Development Journal Loei Rajabhat University วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

VOL 17 NO 62 October - December 2022

ปีที่ 17 ฉบับที่ 62 ตุลาคม - ธันวาคม 2565

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

Research and Development Journal, Loei Rajabhat University

ปีที่ 17 ฉบับที่ 62 เดือนตุลาคม – ธันวาคม พุทธศักราช 2565

วัตถุประสงค์

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย เป็นวารสารระดับชาติที่ส่งเสริมและเผยแพร่ผลงานทางวิชาการที่มีคุณภาพในลักษณะของบทความวิชาการ (Academic article) บทความวิทยานิพนธ์ (Thesis article) และบทความวิจัย (Research article) ของนักวิชาการ คณาจารย์ นิสิต นักศึกษา ในด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และสาขาอื่นๆ ในด้านสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยครอบคลุมสาขามานุษยวิทยา นิเทศศาสตร์ วารสารศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ บริหารธุรกิจและการจัดการ ประวัติศาสตร์ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ สังคมวิทยา ภาษาศาสตร์ พัฒนาสังคม พัฒนาชุมชน เป็นต้น ทั้งนี้บทความที่ลงตีพิมพ์และเผยแพร่จะต้องผ่านการกลั่นกรองจากคณะกรรมการ (Peer review) ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิภายในและภายนอก มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย อย่างน้อยบทความละ 3 ท่าน โดยผู้พิจารณาไม่ทราบชื่อผู้แต่ง และผู้แต่งไม่ทราบชื่อผู้พิจารณา (Double-blind peer review)

ที่ปรึกษา

รศ.สมเจตน์ ดวงพิทักษ์

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

ผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรองบทความ (Peer Reviews)

ผศ.ดร.เปรมฤดี จิตรเกียรติกุล	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร
รศ.ดร.นพมาศ สุวชาติ	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
รศ.ดร.ธันยวัฒน์ รัตนศักดิ์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
รศ.ดร.กัญญา ภู น่าน	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
รศ.ดร.ประโยชน์ สังกสิน	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผศ.ดร.กิตติสุข ชูลิกาวิทย์	มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ผศ.ดร.พัชรินทร์ สุภาพันธ์	มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ผศ.ดร.อรรธรณ บุญพัฒน์	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
ดร.ประวดี อเนก	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
ผศ.มานพ ชุ่มอุ้น	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
ผศ.ดร.กมลวรรณ วรรณธำ	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
ผศ.ดร.กานดา เต๊ะชั้นหมาก	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
ผศ.ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
ผศ.ประพันธ์พงษ์ ชินพงษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
ผศ.ดร.ศักดิ์ชาย นาคคนก	มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

รศ.ณัฐนันท์ สุวรรณวงค์	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
รศ.ดร.ธนวิทย์ บุตรอุดม	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
ดร.ศราวุธ ผิวแดง	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
รศ.ดร.สีปชาติ อินทะไชย	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
ผศ.ดร.วิกานดา เกษตรเอี่ยม	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ผศ.ดร.อโณทัย หาระสาร	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ผศ.ดร.พิมพ์มาดา วิชาศิลป์	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
รศ.ชนิษฐา จิตชินะกุล	มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
ผศ.ดร.อัญชลี โทกะนุช	มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

กองบรรณาธิการ

ศ.ดร.เทิดชาย ช่วยบำรุง	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
ผศ.ดร.ไพฑูริย์ มนต์พานทอง	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
ผศ.ดร.พิมพ์มาดา วิชาศิลป์	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
รศ.ดร.รุ่งระวี วีระเวสส์	มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
ผศ.ดร.ไพโรจน์ นवलน่วม	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
ผศ.ดร.อรทัย เลียงจินดาถาวร	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
รศ.ดร.เอมอร แสนภูวา	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
ผศ.จักรกฤษ สถาปนศิริ	มหาวิทยาลัยนเรศวร
รศ.ดร.วีระกิตติ์ เสาร่ม	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
รศ.ดร.รักชนก แสงภักดีจิต	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
รศ.ดร.ขวัญฤดี พรชัยทีวัตต์	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ผศ.ดร.วิภาวี กฤษณะภุมิ	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
รศ.ดร.โสวิทย์ บำรุงภักดี	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
รศ.ดร.สุทธิชัย หล่อตระกูล	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
รศ.ดร.ธนวิทย์ บุตรอุดม	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
รศ.ดร.นัยนา อรรจนาทรร	มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
รศ.ดร.พรสวรรค์ ศิริภักฎณาภรณ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
ผศ.ดร.ยิ่งศักดิ์ คชโคตร	มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

บรรณาธิการอำนวยการ

ผศ.ดร.สุพรรณิ พุกษา	รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและประกันคุณภาพ
---------------------	--------------------------------------

บรรณาธิการ

ดร.สัณชัย เกียรติทรงชัย	ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
-------------------------	---

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ดร.รุ่งกานต์ อินทวงศ์	รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา ฝ่ายวิจัยและพัฒนา
ดร.วิศิษฐ์ศิริ ชูสกุล	รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา ฝ่ายบริการวิชาการ
ผศ.ดร.เนตรนภา พงเพชร	รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา ฝ่ายโครงการพระราชดำริ
ดร.ขวัญคุณิษฐ์ อินทรตระกูล	รักษาการหัวหน้างานวิจัยและพัฒนา
ผศ.ดร.ธัญชัย บุญหนัก	รักษาการหัวหน้างานสารสนเทศการวิจัย

เจ้าหน้าที่ประจำกองบรรณาธิการ

นางสุพัตรา จันทร์รอด	นักวิจัยสถาบันวิจัยและพัฒนา
นางสาวปรัตถกร พลดาหาญ	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
นายปริญญา จิตรโคตร	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
นางสาวกมลศรี ราชวงษา	พนักงานสถาบันวิจัยและพัฒนา
นางสาวจิตรานนท์ วรรณพงษ์	นักวิจัยสถาบันวิจัยและพัฒนา
นายธนพงษ์ สุนทรวีรัตน์	นักวิชาการคอมพิวเตอร์

เจ้าของ

สถาบันวิจัยและพัฒนา ชั้น 4 อาคารที่ 20 มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
ถนนเลย-เชียงคาน ตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย 42000
โทร. 042-835223-8 ต่อ 41141-2, 042-808000 ต่อ 51143, 086-643-7010 โทรสาร 042-813061
E-mail: research_lru@hotmail.com
เว็บไซต์สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย: <http://www.research.lru.ac.th/>

กำหนดออก ปีละ 4 ฉบับ ฉบับที่ 1 มกราคม-มีนาคม, ฉบับที่ 2 เมษายน-มิถุนายน,
ฉบับที่ 3 กรกฎาคม-กันยายน, และ ฉบับที่ 4 ตุลาคม-ธันวาคม

ปีที่เผยแพร่ พ.ศ. 2565

ISSN 2774-1109 (Online)

การเผยแพร่ เผยแพร่เป็นวารสารอิเล็กทรอนิกส์ ผ่านเว็บไซต์วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/researchjournal-lru>

- ข้อความที่ปรากฏในวารสารฉบับนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย และกองบรรณาธิการ ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยและไม่มีส่วนรับผิดชอบใดๆ
- สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ขอให้ผู้อ่านอ้างอิงในกรณีที่ท่านคัดลอกเนื้อหาบทความในวารสารฉบับนี้

สารบัญ

หน้า

ผลกระทบต่อมิติด้านเศรษฐกิจและสังคมที่เกิดจากการออกมาตรการของฝ่ายปกครองเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 โดย มาณฑพ ประवालัญญกร	1
ผลกระทบของนโยบายการเงินและการคลังที่มีต่อระบบเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยใช้แบบจำลอง VAR โดย นิกร น้อยพรม และ จิรวาดิ์ กายาน	11
การตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ออนไลน์ผ่านแอปพลิเคชันของผู้บริโภคเจนเนอเรชันวายในเขตภาคเหนือของประเทศไทย โดย ปริญญา เมฆรัตน์ชัย และ นภาพรรณ เนตรประดิษฐ์	22
อิทธิพลของการสร้างสรรคการตลาดเชิงเนื้อหา การสร้างคุณค่าร่วม และความผูกพันของผู้บริโภคที่มีต่อความจงรักภักดีในตราสินค้าบนสังคมออนไลน์ โดย ญัฐณิชา อินทร์พิทักษ์	32
แนวทางการพัฒนากลยุทธ์ส่วนประสมทางการตลาดสำหรับสินค้าของฝากประเภทปลาต้ม เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ชุมชนไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม โดย ญัฐสุดา ชูศรี, ธนภรณ์ พึ่งบุญไพศาล และ เมษธาวิณ พลโยธี	43
มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช โดย ระชานนท์ ทวีผล	52
ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางผ้าไทยในจังหวัดเลย โดย ปิยะดา ทองบุญชู, วิศรุต พูนพิพัฒน์, สุภาพร สาระบูรณ และ วิศิษฐ์ศิริ ชูสกุล	61
รูปแบบภาวะผู้นำ รูปแบบการติดต่อสื่อสาร และระเบียบวิธีปฏิบัติที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการฝึกของทหารกองประจำการสำนักงานผู้บังคับทหารอากาศดอนเมือง โดย ญัฐราวัฒน์ อ่อนอนงค์, รัชฎาพร บุญเรือง, ธิปัตย์ ไสตถิวรรณ และ เกียรติกร โพธิ์มณี	72
ความต้องการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในยุคดิจิทัลของข้าราชการสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ โดย วรณนิษา เส็งวุ่น และ ภิรดา ชัยรัตน์	82
การศึกษาและวิเคราะห์พัฒนาการแห่งโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบลในประเทศไทยกับมิติเรื่องการเรียนรู้และพัฒนาตามแนวคิดของอลัน โรเจอร์ส โดย ศิวกร ผลสุขการ และ ไพบุลย์ ไพริ์หวังประสิทธิ์	92

มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว
ที่ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช
Safety Standard in Tourist Attraction That Affects to the Trust of Foreign Tourist
in Yaowarat Business Area

ระชานนท์ ทวีผล¹Rachanon Taweephol¹Corresponding Author's Email: mr.bozo@msn.com¹

(Received: November 25, 2021; Revised: April 20, 2022; Accepted: June 1, 2022)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวและระดับความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และ 2) ศึกษามาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาในย่านการค้าเยาวราช ในช่วงการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ระลอกที่ 1-3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างด้วยโปรแกรม *Gpower ได้จำนวน 138 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติพรรณนา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ ผลการศึกษาพบว่า 1) ระดับมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว ด้านความเป็นธรรมต่อนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการบริหารของผู้ประกอบการ ด้านการให้บริการ ด้านการจัดการของภาครัฐ และด้านสุขอนามัย 2) ตัวแปรอิสระด้านการบริหารจัดการ และ ด้านการจัดการของภาครัฐ ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณการค้าเยาวราช

คำสำคัญ: มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว ความน่าเชื่อถือ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ย่านการค้าเยาวราช

Abstract

The objectives of this research aimed to: 1) study about safety standard in tourist attraction and the trust of foreign tourists; and 2) study about safety standard in tourist attraction that affects to the trust of foreign tourists. A sample of this study had 138 samples which came from *Gpower program. The data was collected from foreign tourists who came to Yaowarat business area during COVID-19 1st – 3rd wave. The statistics for analyzing data was the descriptive statistics, percentage, mean, standard deviation, Pearson's correlation coefficient & multiple regression analysis. The results were showed that: 1) the level of elements of safety in tourist attraction, when classified every aspect, it found that most concerning was the fairness aspect. The inferior concerning that was classified was entrepreneur's administration aspect, the service aspect, the government's management aspect and the hygiene aspect; and 2) Independent variable; entrepreneur's administration aspect and the government's management aspect that affects to the trust of foreign tourists in Yaowarat business area.

Keywords: safety standard in tourist attraction, trust, foreign tourist, Yaowarat business area

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการโรงแรม คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

¹ Lecturer, Hotel Management Department, Faculty of Management Science, Silpakorn University

ความเป็นมาของปัญหา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทย เนื่องด้วยข้อได้เปรียบทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมของชาติที่ยังเป็นพื้นฐานที่นักท่องเที่ยวตัดสินใจเข้ามาท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอัตราค่าบริการของธุรกิจประเภทต่างๆ มีราคาไม่สูงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในทวีปยุโรปตะวันตกและประเทศอื่นๆ จุดเด่นของอาหารที่มีความเป็นเอกลักษณ์ในแต่ละภูมิภาค ประกอบกับอภิมหาภัยไมตรีของประชาชนในท้องถิ่นที่มีความพร้อมในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี โดยเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยวเป็นแหล่งรวมร้านอาหารริมทางที่มีการจัดอันดับความนิยมด้านรสชาติแต่ละประเภท อีกทั้งปัจจัยสนับสนุนด้านชาติพันธุ์และอัตลักษณ์ของพื้นที่ซึ่งเพิ่มมูลค่าแก่องค์ประกอบวัฒนธรรมทางการท่องเที่ยว (ตราดุลย์ นรนิติผดุงการ และ นฤมล อนุสนธิ์พัฒน์, 2563) ในขณะที่ยังมีการท่องเที่ยวในประเทศไทยมีการเพิ่มจำนวนของนักท่องเที่ยวด้วยนโยบายประชาสัมพันธ์และกิจกรรมส่งเสริมการขายของรัฐบาล ส่งผลให้เกิดรายได้แก่ภาคธุรกิจอื่นรวมทั้งร้านอาหารในย่านการค้าและแหล่งท่องเที่ยว (บัณฑิตชัยวิชิต, 2563)

ถนนเยาวราชเป็นย่านชุมชนเก่าแก่ของกลุ่มชาวไทยเชื้อสายจีน สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย เนื่องจากการค้าขายของชาวจีนกับชาวไทยเกิดขึ้นตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 ทำให้เยาวราชกลายเป็นพื้นที่ที่มีการผสมผสานวัฒนธรรมไทยจีน อีกทั้งยังเป็นที่ตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร ดังนั้นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยนำจุดเด่นของย่านการค้าเยาวราชเพื่อนำเสนอในกิจกรรมการท่องเที่ยวและเทศกาลประจำปีของชาวไทยเชื้อสายจีน จนกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากรากฐานของเรื่องราวทางประวัติศาสตร์อันยาวนาน นอกจากนี้อัตลักษณ์ของเยาวราชยังถูกถ่ายทอดผ่านรายการอาหารและเครื่องดื่ม การค้าขาย และสถาปัตยกรรม ตลอดจนจนกระทั่งความนิยมดังกล่าวทำให้ย่านการค้าเยาวราช กลายเป็นอีกหนึ่งพื้นที่เศรษฐกิจที่เติบโตไปด้วยการดำเนินธุรกิจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ที่ถูกกล่าวขานในกลุ่มชาวต่างชาติรวมทั้ง นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ซื้อสินค้าประเภทอาหารในช่วง

กลางวันและกลางคืนสูงถึงร้อยละ 96.2 (ทัศนียะ เต็มสุริยวงค์ และ ศยามล เจริญรัตน์, 2564)

ในขณะที่รายได้จากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเกิดการชะลอตัวลงเนื่องด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา-19 (COVID-19) ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2563 นอกจากผลกระทบต่อสุขภาพของประชากรทั่วโลกแล้ว ยังคงทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ และรายได้จากนักท่องเที่ยวลดลงอย่างต่อเนื่อง ควบคู่กับความเชื่อมั่นในการท่องเที่ยวระหว่างการแพร่ระบาด ทางรัฐบาลไทยได้จัดทำมาตรการสำหรับการท่องเที่ยว เพื่อรองรับผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา-19 โดยจัดทำมาตรการสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวและกลุ่มที่ยังพำนักอาศัยระยะยาวในประเทศไทย (ศุภกรภกร แต่งตั้งลำ และ อริยา พงษ์พานิช, 2564) อย่างไรก็ตามการศึกษาของเอกชัย ชำนินา (2563) ได้กล่าวถึง การท่องเที่ยวรูปแบบเดิมกำลังเข้าสู่กระบวนการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่เรียกว่าการท่องเที่ยวในวิถีใหม่ หรือ "New normal" โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้ประชาสัมพันธ์ในเรื่องมาตรการจากทางรัฐบาล TOURISM SAFETY AND HEALTH STANDARD เพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐาน ความปลอดภัยและสุขภาพของนักท่องเที่ยวรวมทั้งยังเป็นการสร้างความเชื่อมั่นในการเดินทางด้วยมาตรการการเว้นระยะห่าง การสวมใส่หน้ากากอนามัย และล้างมือด้วยแอลกอฮอล์ สำหรับมาตรการคุมเข้มในช่วงต้นปี พ.ศ. 2564 เพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบของสถานบริการ ทำให้ย่านการค้าเยาวราชมีจำนวนนักท่องเที่ยวลดลงร้อยละ 60-70 และกลุ่มผู้ประกอบการจำนวนมากยุติกิจการชั่วคราวร้อยละ 20 (เดลินิวส์, 2565)

แนวทางการสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ นักท่องเที่ยวต่างชาติ ซึ่งมีการจัดตั้งมาตรฐานสำหรับการท่องเที่ยวด้วยการเพิ่มความปลอดภัย มีความเป็นธรรมความสะอาด และถูกสุขอนามัย (กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2564) ยิ่งไปกว่านั้น กรมควบคุมโรคได้กำหนดกระบวนการตั้งแต่การจำกัดทางเข้า-ออกให้ชัดเจนในสถานที่ต่างๆ เช่น การลงทะเบียนผ่านคิวอาร์โค้ด หรือผ่านระบบโปรแกรมประยุกต์ไทยชนะบนโทรศัพท์เคลื่อนที่ บันทึกข้อมูลลงในสมุดที่มีการระบุหมายเลขโทรศัพท์ หรือที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้ เป็นต้น

พร้อมกับการกำหนดจุดตรวจวัดอุณหภูมิร่างกาย เพื่อจำแนกกลุ่มผู้มีความเสี่ยงที่จะติดเชื้อไวรัสโควิด-19 สำหรับผู้รับบริการต้องมีการกำหนดให้สวมใส่หน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้า เช่นเดียวกับผู้ให้บริการต้องสวมใส่หน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้า พร้อมกับการสวมกระบังกันน้ำลาย (Face shield) และถุงมือในขณะปฏิบัติหน้าที่ (กรมควบคุมโรค, 2564)

จากความสำคัญของผลกระทบการท่องเที่ยวข้างต้น ยังพบว่า เยาวราชยังคงเป็นพื้นที่เป้าหมายสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ยังคงพำนักอาศัยอยู่ในประเทศไทย อีกทั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ กรุงเทพมหานครยังคงส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวแบบ New normal อย่างเต็มประสิทธิภาพ ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญและมีความสนใจในการศึกษามาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวในกรณีศึกษาเขตพื้นที่เยาวราช ผลการวิจัยจะเป็นการวิเคราะห์จากมาตรฐานความปลอดภัยที่ถูกสร้างขึ้น ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โควิด-19 ส่งผลต่อระดับความน่าเชื่อถือการเดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่การค้าเยาวราชของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในเยาวราชให้มีความยั่งยืนต่อไปในบริบทที่เปลี่ยนแปลงจากสภาวะวิกฤตการณ์ที่ประชาคมโลกต้องร่วมกันเผชิญ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว และระดับความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช
2. เพื่อศึกษามาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช

สมมติฐานการวิจัย

มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว ด้านสุขอนามัย (XH) ด้านความเป็นธรรมต่อนักท่องเที่ยว (XF) ด้านการบริหารของผู้ประกอบการ (XE) ด้านการให้บริการ (XS) และด้านการจัดการของภาครัฐ (XG) ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช (Y)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การวิจัยนี้เป็นวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) เพื่อศึกษามาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช

2. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยว ย่านการค้าเยาวราช ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ประจำปี พ.ศ. 2564 มีจำนวนทั้งหมด 21,967 คน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2564) ทางผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ *Gpower โดยใช้เงื่อนไขจากตัวแปรอิสระ จำนวน 5 ตัว จะเหลือกลุ่มตัวอย่างเพียง 138 คน (Faul, Erdfelder, and Buchner, 2017) โดยใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience sampling) ในสถานที่ท่องเที่ยวและร้านอาหารในย่านการค้าเยาวราช

3. เครื่องมือสำหรับการวิจัยเป็นแบบสอบถามปลายเปิดแบ่งเป็น 3 ส่วน รวมทั้งหมด 33 ข้อ ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีลักษณะเป็นรูปแบบตรวจสอบรายการ (Checklists) ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเกี่ยวกับมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว บริเวณย่านการค้าเยาวราช โดยประยุกต์มาจากมาตรฐานของคู่มือ หลักเกณฑ์ด้านความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวปลอดภัย (กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2564) และส่วนที่ 3 ความคิดเห็นที่เกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในพื้นที่ท่องเที่ยว โดยส่วนที่ 2 และ 3 นั้นเป็นรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มีลักษณะข้อคำถามประกอบไปด้วยข้อความที่ให้ความสำคัญในแต่ละหัวข้อ โดยมีคำตอบให้เลือกทั้งหมด 5 ระดับของมาตราวัดแบบลิเคิท (Likert scale)

4. ผู้วิจัยได้ทดสอบความสมบูรณ์ของเนื้อหา (Content validity) มีผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและด้านการบริการอาหาร จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาค่าความเที่ยงตรง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของแบบสอบถาม พบว่า ข้อคำถามแต่ละข้อมีค่าความเที่ยงตรงอยู่ที่ 0.61-0.88

สามารถนำไปใช้ได้ จากนั้น จึงเข้าสู่กระบวนการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) ในกลุ่มผู้รับบริการที่เป็นอาสาสมัครที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจำนวน 30 คน เพื่อทดสอบความเข้าใจในข้อคำถามและการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาครอนบาค (Cronbach's Alpha) จากการวิเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า โดยรวมอยู่ที่ 0.86 ซึ่งมากกว่า 0.70 แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามนี้สามารถนำไปใช้งานได้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

5. การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมประยุกต์ทางสถิติแบ่งออกเป็น 2 ระดับ ประกอบด้วย 1) ค่าสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) 2) ค่าสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's correlation coefficient) และการถดถอยของพหุคูณ (Multiple regression analysis) โดยการใช้เทคนิควิธีการคัดเลือกตัวแปรอิสระแบบขั้นต่อน (Stepwise)

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 63.30 อยู่ในช่วงอายุที่ 35-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 80.60 มีสถานะโสด คิดเป็นร้อยละ 86.10 ประกอบอาชีพเป็นผู้บริหาร คิดเป็นร้อยละ 69.40 มีรายได้ต่อเดือน 50,000 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 66.70 มีภูมิลำเนาเป็นยุโรปและเอเชีย คิดเป็นร้อยละ 30.60 มีความถี่ในการท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวด้านการค้าเยวราชต่ำกว่า 2 ครั้งต่อปี คิดเป็นร้อยละ 49.90 และรู้จักพื้นที่ท่องเที่ยวด้านการค้าเยวราชจากช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ โดยคิดเป็นร้อยละ 58.30 สำหรับค่าระดับมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวและค่าระดับความเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มีรายละเอียดตามตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ค่าระดับมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว และค่าระดับความเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

ตัวแปร	\bar{X}	S.D.	แปลผล
มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว			
ด้านสุขอนามัย (XH)	3.83	0.75	มาก
ด้านความเป็นธรรมต่อนักท่องเที่ยว (XF)	4.05	0.74	มาก
ด้านการบริหารของผู้ประกอบการ (XE)	3.94	0.54	มาก
ด้านการให้บริการ (XS)	3.91	0.63	มาก
ด้านการจัดการของภาครัฐ (XG)	3.84	0.81	มาก
ความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ (Y)	3.81	0.64	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าระดับมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = 0.69) เมื่อจำแนกรายด้านพบว่า ด้านความเป็นธรรมต่อนักท่องเที่ยว (XF) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.74) รองลงมา คือ ด้านการบริหารของผู้ประกอบการ (XE) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.94$, S.D. = 0.54) ด้านการให้บริการ (XS) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = 0.63) ด้านการจัดการของภาครัฐ (XG) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$, S.D. = 0.81) และด้านสุขอนามัย (XH) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.83$, S.D. = 0.75) สำหรับค่าระดับความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ (Y) โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.81$, S.D. = 0.64) ลำดับต่อมาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระของมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวทั้ง 5 ด้าน ที่ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ด้วยสถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สันมีรายละเอียดตามตารางที่ 2 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สันจำแนกตามตัวแปร

ตัวแปร	XH	XF	XE	XS	XG	Y	VIF
XH	1	0.51**	0.33**	0.21**	0.41*	0.35*	1.45
XF		1	0.49**	0.20**	0.55**	0.44**	1.88
XE			1	0.47**	0.17	0.65**	1.48
XS				1	0.15	0.42*	1.30
XG					1	0.39*	1.52

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed)

*Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed)

จากตารางที่ 2 พบว่า แสดงค่าสหสัมพันธ์เพียร์สันของตัวแปรด้านการบริหารของผู้ประกอบการ มีค่าสหสัมพันธ์สูงสุด ($r = 0.65$, $sign = .01$) รองลงมา คือ ด้านความเป็นธรรมต่อนักท่องเที่ยว ($r = 0.44$, $sign = .01$) แต่ในทางตรงกันข้ามพบว่า ด้านสุขอนามัย มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำสุด ($r = 0.35$, $sign = .05$) รองลงมา คือ ด้านการจัดการของภาครัฐ ($r = 0.39$, $sign = .05$) และด้านการให้บริการ ($r = 0.42$, $sign = .05$) ตามลำดับ ทั้งนี้ การตรวจสอบค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระพบว่า ไม่เกิดปัญหาสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร มีค่าสหสัมพันธ์การมีอิทธิพลร่วมของตัวแปรทำนาย (VIF: Variance Inflation Factor) น้อยกว่า 10 โดยค่าความสอดคล้องกับการตรวจสอบเงื่อนไขทางสถิติของค่า VIF ที่น้อยกว่า 10 (Nahler, 2009) แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทุกตัว สามารถนำไปสู่การทดสอบความสัมพันธ์เชิงอิทธิพลได้ตามเงื่อนไขของสมการพหุเชิงถดถอย (Multiple regression analysis) จากนั้นผู้วิจัยได้นำตัวแปรมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว ทั้งหมด 5 ด้าน เพื่อมาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์เชิงอิทธิพลกับตัวแปรความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ วิธีการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ โดยใช้เทคนิควิธีการคัดเลือกตัวแปรอิสระแบบขั้นตอน (Stepwise) ซึ่งสามารถนำเสนอการแยกตัวแปรที่มีรายละเอียดตามตารางที่ 3 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 การทดสอบมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว ที่ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

ตัวแปร	b	S.D.	Beta	t	Sig.
(Constant)	0.17	0.63		0.27	.79
ด้านการบริหารของผู้ประกอบการ (XE)	0.71	0.15	0.60	4.83	.00
ด้านการจัดการของภาครัฐ (XG)	0.22	0.10	0.29	2.30	.03

Adjusted $R^2 = 0.47$; Durbin-Watson = 1.99; สมการถดถอยพหุคูณ: $\hat{Y} = 0.17 + 0.60 (ALLE) + 0.29 (ALLG)$ [$Y =$ ตัวแปรตาม คือ ความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช, $\hat{Y} =$ ตัวทำนาย]

จากตารางที่ 3 พบว่า การทดสอบมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว ด้านการบริหารของผู้ประกอบการ (XE) และ ด้านการจัดการของภาครัฐ (XG) สามารถพยากรณ์การส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยว

ชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช คิดเป็นร้อยละ 47 (Adjusted $R^2 = 0.47$) โดยตัวพยากรณ์ที่สำคัญที่สุด คือ ด้านการบริหารของผู้ประกอบการ รองลงมา คือ ด้านการจัดการของภาครัฐ มีค่าเบต้าเท่ากับ 0.60 และ 0.29 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่ามาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว มีทั้งหมด 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหารจัดการของผู้ประกอบการ และด้านการจัดการของภาครัฐ ที่ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช

อภิปรายผล

จากการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวอธิบายได้ว่า ด้านการบริหารของผู้ประกอบการ (XE) และด้านการจัดการของภาครัฐ (XG) ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช สามารถอภิปรายผลรายด้านดังนี้

1. มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวบริเวณย่านการค้าเยาวราช ด้านการบริหารของผู้ประกอบการ ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ ผลการศึกษาพบว่า พื้นที่ท่องเที่ยวย่านการค้าเยาวราชมีธุรกิจบริการประเภทร้านอาหารเป็นหลัก ยิ่งทำให้นักท่องเที่ยวมีการคำนึงถึงความปลอดภัยในการเข้าใช้บริการมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการเข้าใช้บริการร้านอาหารจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนผ่านของอาหารก่อนจะถึงมือผู้บริโภค ตั้งแต่กระบวนการคัดเลือกหรือวัตถุดิบของอาหาร การประกอบอาหาร ตลอดจนการนำรายการอาหารมาให้บริการแก่ผู้บริโภค ดังนั้น เพื่อแสดงถึงความปลอดภัยและความใส่ใจของผู้ประกอบการ กำหนดหลักการบริหารของผู้ประกอบการ จึงเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่สามารถสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้บริโภคหรือนักท่องเที่ยวต่างชาติในบริเวณย่านการค้าเยาวราชได้ ไม่เพียงแต่ร้านอาหารเท่านั้น แต่ยังรวมถึงธุรกิจประเภทอื่นในพื้นที่ท่องเที่ยวย่านการค้าเยาวราชอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวัญฤทัย เดชทองคำ (2563) พบว่า การสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้รับบริการนั้น ผู้ประกอบการจำเป็นต้องใส่ใจในการควบคุมธุรกิจให้มีความปลอดภัย โดยเฉพาะในสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ที่ให้ความสำคัญกับการรักษาความปลอดภัยและยกระดับ

คุณภาพการให้บริการให้มีความปลอดภัยยิ่งขึ้น เช่น การตรวจสอบมาตรฐานความปลอดภัยด้านสุขอนามัย เพื่อรับตราสัญลักษณ์ SHA (Amazing Thailand Safety and Health Administration) การนำมาตรฐานความปลอดภัยด้านสาธารณสุขมาปรับใช้กับธุรกิจของตน การเว้นระยะห่างระหว่างผู้ให้บริการและผู้รับบริการ ลดการสัมผัส เป็นต้น เพื่อให้ผู้รับบริการเกิดความเชื่อมั่นในการเข้าใช้บริการ รวมทั้งเพื่อให้ผู้รับบริการนั้นเกิดความมั่นใจในเรื่องความปลอดภัยของบริการด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ozdemir and Yildiz (2020) พบว่า ความน่าเชื่อถือของธุรกิจท่องเที่ยว นั้นยังคงเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่นักท่องเที่ยวต่างชาติดำเนินถึงการเลือกบริการหรือเดินทางไปท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ เนื่องด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ทำให้รูปแบบการท่องเที่ยวเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในหลายทิศทาง อีกทั้งยังส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีการคำนึงถึงความปลอดภัยในทุกกิจกรรมการท่องเที่ยวมากขึ้น โดยการปรับเปลี่ยนรูปแบบการให้บริการของธุรกิจท่องเที่ยวคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้มาเยือนด้วยการสร้างความเชื่อมั่นให้นักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี ในการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการจ่ายค่าสินค้าและบริการในรูปแบบไร้อุปกรณ์สัมผัส โดยการใช่วิธีการสแกนคิวอาร์โค้ดของธนาคารต่างๆ การปรับเปลี่ยนกิจกรรมในการท่องเที่ยวของธุรกิจนำเที่ยวด้วยการจัดกิจกรรมที่มีการสัมผัสน้อยที่สุด นอกจากนี้ ยังพบว่า การเปลี่ยนจากธุรกิจที่พักประเภทโรงแรมกลายเป็นธุรกิจที่พักประเภทแคมป์ปิ้ง แกลมปิ้ง และบังกะโลนั้น สามารถลดโอกาสในการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ดังนั้น มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว ด้านการบริหารของผู้ประกอบการ จึงส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช

2. มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวบริเวณย่านการค้าเยาวราช ด้านการจัดการของภาครัฐ ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการจัดการของภาครัฐบาลไทยสามารถก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติได้ ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดมาตรการต่างๆ ที่สามารถปฏิบัติตามได้อย่างง่าย ไม่ซับซ้อน การประชาสัมพันธ์มาตรการหรือ

แนวปฏิบัติได้อย่างทั่วถึง การฟื้นฟูทรัพยากรทางวัฒนธรรมในพื้นที่ท่องเที่ยวย่านการค้าเยาวราชและการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากขึ้น รวมถึงการร่วมมือกับองค์กรอื่นๆ เช่น หน่วยงานเอกชน หน่วยงานชุมชน หน่วยงานท้องถิ่น เป็นต้น ในลักษณะภาคีเครือข่าย เพื่อรองรับความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 นักท่องเที่ยวเกิดความกังวลเกี่ยวกับสุขภาพมากขึ้น ดังนั้นการจัดการของภาครัฐจึงเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มีผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพรัตน์ บุญเพียรผล และพรทิพย์ เรื่องธรรม (2564) พบว่า การบริหารของภาครัฐสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้นักท่องเที่ยวได้ ภายใต้มาตรการการรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติสามารถท่องเที่ยวได้อย่างมีความสุขและเดินทางกลับไปยังพื้นที่ของตนได้อย่างปลอดภัย รวมถึงการยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยจากภาครัฐเอง ก็ยังเป็นอีกหนึ่งแนวทางที่สามารถสร้างความเชื่อมั่นให้นักท่องเที่ยวได้อีกด้วย นอกจากนี้ การร่วมมือของทางภาครัฐกับองค์กรอื่นๆ สามารถยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวได้ และสร้างความเชื่อมั่นในการเดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวต่างๆ ของประเทศไทย นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Shin, Nicolau, Kang, Sharma, and Lee (2021) พบว่า หากการจัดการของภาครัฐหรือมาตรการของภาครัฐมีความน่าเชื่อถือ ระดับสูงสุด นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่รับรู้ข่าวสารก่อนเดินทางเข้ามาถึงจุดหมายปลายทาง จะยิ่งเกิดความรู้สึกเชื่อมั่นตามมา ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเลือกที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวแห่งนั้นและกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ อีกทั้งความน่าเชื่อถือในด้านการจัดการของภาครัฐยังมีความเกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวเกิดความตั้งใจที่จะสนับสนุนและปฏิบัติตามมาตรการจากทางภาครัฐด้วยความเต็มใจอีกด้วย ดังนั้นมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว ด้านการจัดการของภาครัฐ จึงส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณย่านการค้าเยาวราช

สรุปผลการวิจัย

ข้อได้เปรียบของย่านการค้าเยาวราชเกิดจากความร่วมมือของภาครัฐที่กำหนดมาตรการควบคุมระยะเวลาการเปิด-ปิดพื้นที่ และจำกัดจำนวนของนักท่องเที่ยว เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ในขณะที่กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้มีการนโยบายนโยบายการฟื้นฟูทรัพยากรทางด้านวัฒนธรรมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้วยเอกลักษณ์ที่ร่วมสมัย รวมทั้งการประสานความร่วมมือกับบริษัทการเดินทางท่องเที่ยวและประกันสุขภาพของนักท่องเที่ยว สำหรับแนวทางการบริหารของผู้ประกอบการในย่านการค้าเยาวราชส่วนใหญ่ มีจุดคัดกรองด้วยการตรวจอุณหภูมิและลงชื่อเข้าใช้บริการในบริเวณทางเข้า-ออก อนุญาตให้เข้าใช้บริการเฉพาะนักท่องเที่ยวที่สวมใส่หน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้าเท่านั้น การบริหารลำดับคิวหรือจัดการคิวในการจำหน่ายสินค้าและบริการ รวมทั้งมีการจัดการพื้นที่นั่งรอเพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว การจัดสรรพื้นที่ในการระบายอากาศได้อย่างถ่ายเท มีอุปกรณ์ระบายอากาศในสภาพการใช้งานที่สมบูรณ์และสามารถใช้งานได้จริง การจัดทำกรวยระยะห่างทางสังคม ระหว่างการนั่งและยืน ในเรื่องของระบบรักษาความปลอดภัย รวมทั้งการติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันอัคคีภัยและกล่องปฐมพยาบาลเบื้องต้นเอาไว้ให้เห็นอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการควรมีการใส่ใจความปลอดภัยของผู้รับบริการหรือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติให้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะในช่วงสถานการณ์ปัจจุบัน ที่เป็นสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ทำให้ทุกคนระมัดระวังตัวและคำนึงถึงความปลอดภัยมากยิ่งขึ้นเช่นกัน นอกจากนี้ ผู้ประกอบการควรปฏิบัติตามมาตรการความปลอดภัยที่รัฐบาลได้กำหนดอย่างเข้มงวด เพื่อให้มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวบริเวณย่านการค้าเยาวราชนั้นมีความน่าเชื่อถือมากกว่าเดิม อีกทั้งยังเป็นการสร้างความเชื่อมั่นของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติและชาวไทยในการเลือกพื้นที่ท่องเที่ยวบริเวณย่านการค้าเยาวราชเป็นพื้นที่เป้าหมายใน

การกลับมาท่องเที่ยวในครั้งต่อไป ในขณะที่เดียวกันการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงนโยบายของภาครัฐควรมีการหารือกับทางผู้ประกอบการ หรือแจ้งให้ผู้ประกอบการทราบล่วงหน้าอย่างน้อย 1 สัปดาห์ บ่อยครั้งที่แนวทางการปฏิบัติของรัฐบาล ผู้ประกอบการ และภาคประชาชนสวนทางกันจนเกิดความสับสน เช่น ระยะเวลาการเปิด-ปิด การอนุญาตให้นั่งรับประทานอาหารในร้านหรือจำนวนที่นั่ง การจัดหาวัคซีนเพื่อสร้างภูมิคุ้มกันหมู่ให้แก่บุคลากรในธุรกิจท่องเที่ยว เป็นต้น

2. ผลการศึกษาพบว่า การวิเคราะห์สมการเชิงถดถอยของมาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวบริเวณย่านการค้าเยาวราช ยังคงมีตัวแปรอิสระ 3 ด้านที่ยังไม่ส่งผลความน่าเชื่อถือของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ บริเวณย่านการค้าเยาวราช ทางผู้วิจัยจึงได้เสนอทิศทางการส่งเสริมในแต่ละด้านดังนี้

2.1 ด้านสุขอนามัยในย่านการค้าเยาวราช ในพื้นที่ส่วนกลาง ควรมีการเพิ่มจำนวนถังขยะแยกประเภทที่ชัดเจน รวมทั้งการแยกขยะที่ถูกสุขลักษณะ เพิ่มเติมการระบายน้ำและระบายอากาศที่ดี การดูแลอ่างล้างมือถูกสุขลักษณะ มีอุปกรณ์ล้างมือบริเวณอ่างล้างมือและไม่มีการเหม็นอับ นอกจากนี้ ควรมีการแจ้งหรือประกาศในแหล่งท่องเที่ยวและขอความร่วมมือให้ทางผู้ประกอบการหรือเจ้าของสถานที่ทำความสะอาดสิ่งของเครื่องใช้ก่อนและหลังการเข้าใช้บริการด้วยน้ำยาทำความสะอาดทุกครั้ง เมื่อมีการเปลี่ยนกลุ่มผู้รับบริการหรือนักท่องเที่ยว

2.2 ด้านความเป็นธรรมต่อนักท่องเที่ยวในย่านการค้าเยาวราช ควรเริ่มต้นจากการให้บริการและอำนวยความสะดวกมีความเท่าเทียมกันในนักท่องเที่ยว ที่มีความหลากหลายทางด้านเชื้อชาติ ในขณะที่เดียวกันการเตรียมความพร้อมในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ควรรับรู้ได้ง่ายและชัดเจน เช่น สัญลักษณ์ รูปภาพ เป็นต้น เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวคาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติทยอยเข้ามาอย่างต่อเนื่องหลังจากการเปิดเมืองในวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564 ตลอดจนการกำหนดอัตราค่าบริการที่มีความเหมาะสม หรือแม้กระทั่งการแสดงป้ายบอกราคา รวมทั้งมีคำอธิบายขั้นตอนการปฏิบัติด้วยตัวอักษรที่ชัดเจนอย่างน้อย 2 ภาษา นอกเหนือภาษาไทย

2.3 ด้านการบริการต่อนักท่องเที่ยวในย่านการค้าเยาวราช เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวของกลุ่มผู้ให้บริการที่จำเป็นมีการให้คำแนะนำเกี่ยวกับสินค้าและบริการ รวมถึงข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง โดยผู้ให้บริการจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมด้านภาษาต่างประเทศ รวมทั้งการสืบค้นข้อมูลที่จะนำมาใช้ในการสื่อสาร สามารถการกล่าวต้อนรับอย่างสุภาพ อ่อนน้อม และมีอัธยาศัยดี พร้อมทั้งสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันตนเองในระหว่างการให้บริการตลอดระยะเวลาการปฏิบัติหน้าที่ เช่น การสวมหน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้า งดมือ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผู้วิจัยที่สนใจสามารถศึกษามาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อนักท่องเที่ยวกลุ่มชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยกำหนดเขตพื้นที่ในการศึกษาเป็นเขตพื้นที่ท่องเที่ยวอื่นที่เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวปลอดภัยอื่นๆ (Safety Zone) ตามนโยบายของกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เช่น มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อนักท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวชุมชนบริเวณชุมชนบ้านไร่ทอง จังหวัดเชียงใหม่ มาตรฐานความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อนักท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวเขตเมืองบริเวณย่านเมืองเก่า จังหวัดน่าน เป็นต้น เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของนักท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ท่องเที่ยวที่แตกต่างกันออกไป และนำผลการวิจัยที่ได้ไปปรับใช้ในพื้นที่กรณีศึกษานั้น

2.2 ผู้วิจัยที่สนใจกรณีศึกษาวิจัยครั้งนี้ สามารถขยายผลการวิจัยด้วยระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพภายใต้ประสบการณ์และมุมมองที่นอกเหนือจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ได้แก่ ผู้ประกอบการในธุรกิจท่องเที่ยว ผู้ให้บริการ หน่วยงานภาครัฐ นักวิชาการด้านการท่องเที่ยวและบริการ รวมทั้งยังสามารถขยายผลการศึกษาในพื้นที่ท่องเที่ยวและการพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อการค้นพบข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีใหม่ New Normal โดยใช้เทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสนทนากลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

- กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2564). *คู่มือหลักเกณฑ์ด้านความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวปลอดภัย สำหรับนักท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: กรมการท่องเที่ยว.
- กรมควบคุมโรค. (2564, 7 กรกฎาคม). *แนวปฏิบัติเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ในร้านอาหารและสถานบันเทิง สำหรับผู้ประกอบการและผู้ให้บริการ*. สืบค้นจาก https://ddc.moph.go.th/viralpneumonia/file/int_operator/int_operator22_050164.pdf.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2564, 12 ตุลาคม). *สรุปสถานการณ์พักแรม จำนวนผู้เยี่ยมเยือน และรายได้จากผู้เยี่ยมเยือน เดือนมกราคม - กันยายน 2564 (ปรับปรุงรายได้เดือน ม.ค. - ก.ย. 2564)*. สืบค้นจาก https://mots.go.th/download/article/article_20210819203823.xlsx.
- ขวัญฤทัย เดชทองคำ. (2563). ความสำคัญของคุณภาพการบริการสู่ความสำเร็จของธุรกิจท่องเที่ยวภายใต้วิกฤติ COVID-19. *วารสารวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ*, 21(3), 317-326.
- เดลินิวส์. (2565, 30 เมษายน). *ดับฝัน พื้นที่เศรษฐกิจย่านฮิตปีใหม่ “ข้าวสาร-เยาวราช” ทรุด*. สืบค้นจาก <https://d.dailynews.co.th/bangkok/815933/>
- ตราดุลย์ นรนิติผดุงการ และ นฤมล อนุสนธิ์พัฒน์. (2563). การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวไทย. *วารสารมหาจุฬานาครทรรศ*, 7(4), 174-189.
- ทัศนียะ เต็มสุริยวงศ์ และ ศยามล เจริญรัตน์. (2564). การเปลี่ยนผ่านของย่านเยาวราชกับบทบาทด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการปรับตัวของการท่องเที่ยวในสภาวะการแพร่ระบาดของโควิด-19. *วารสารมหาจุฬานาครทรรศ*, 8(7), 432-446.
- นพรัตน์ บุญเพียรผล และ พรทิพย์ เรืองธรรม. (2564). แนวทางการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะยอ อำเภอเมืองจังหวัดสงขลา. *Journal of Arts Management*, 5(3), 827-844.

- บัณฑิต ชัยวิษณุชาติ. (2563). อุปสงค์การท่องเที่ยวกับภาวะเศรษฐกิจ. *BU ACADEMIC REVIEW*, 19(1), 173-186.
- ศุศภรรมา แต่งตั้งลำ และ อริยา พงษ์พานิช. (2564). ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกการเดินทางท่องเที่ยวไทยแบบปรกติใหม่. *วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 4(1), 12-24.
- เอกชัย ชำนินา. (2563). ความสามารถของภาครัฐกับการจัดการท่องเที่ยวภายใต้สถานการณ์โรคติดต่อเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19). *วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 5(11), 420-433.
- Faul, F., Erdfelder, E., and Buchner, A. (2017). G*Power 3: A flexible statistical power analysis program for the social, behavioral, & biomedical sciences. *Behavior Research Methods*, 39 (2), 175-191.
- Nahler, G. (2009). *Pearson correlation coefficient in Dictionary of Pharmaceutical Medicine*. Springer: Vienna.
- Ozdemir, A. M., and Yildiz, S. (2020). How Covid-19 Outbreak Affects Tourists' Travel Intentions? A Case Study In Turkey. *International Social Mentality & Researcher Thinkers Journal*, 6(32), 1101-1113.
- Shin, H., Nicolau, J. L., Kang, J., Sharma, A., and Lee, H. (2021). Travel decision determinants during and after COVID-19: The role of tourist trust, travel constraints, and attitudinal factors. *Tourism Management*, 88(2022), 1-14.

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

234 ถนนชัยมงคล ต.เมือง อ.เมือง จ.เลย 42000

Research and Development Institute, Loei Rajabhat University

234 Loei-Chiangkan Road, T.Muang A.Muang, Loei 42000

Tel. 0-4283-5223-8 ext 41141-2, 0-4280-8000 ext 51143 Fax 0-4281-1143

<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/researchjournal-lru>,

E-mail: research_lru@hotmail.com